

Bizony, bizony, mondom nektek, hogy ti sírni és jajgatni fogtok, a világ pedig örül; ti szomorkodtok, de szomorúságotok örömmre fordul. Amikor az asszony szül, fájdalma van, mert eljött az ő órája, de amikor megszülte gyermekét, nem emlékszik többé a gyötrelemre az öröm miatt, hogy ember született a világra. Így most ti is szomorúak vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömtöket senki sem veheti el tőletek: és azon a napon nem kérdeztek éntőlem semmit. Bizony, bizony, mondom nektek, hogy amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömtök teljes legyen.

Kedves Testvéreim! Isten miért nem teljesíti a kéréseinket? Hányan kérték már tőle, hogy legyen béke a világban? Vajon Istennek nincs hatalma megtenni ezt? Biztos vagyok benne, hogy ennél még sokkal hatalmasabb is. Ő meghozhatná a világbékét, mégsem teszi. Hányan kérhettek tőle egészséget, oltalmat a járvány alatt olyanok, akik azóta meghaltak? Biztos vagyok benne, hogy orvosok, ápolók, vagy éppen betegek ezrei könyörögnek épp ebben a pillanatban is gyógyulásért, oltalomért, megnyugvásért. Vajon Istennek nincs hatalma arra, hogy megtegye, amit tőle kérnek? Biztos vagyok benne, hogy Isten ennél sokkal hatalmasabb, ő bármit megtehet. Megtehetné, hogy senki se haljon meg, de nem teszi.

János evangéliumában azt olvassuk, hogy „amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.” Így hát fel kell tennünk egy nagyon egyszerű kérdést: „Jézus hazudott, amikor ezt ígérte?” Hiszem és vallom, hogy Jézus nem hazudott, ő valóban megígérte, hogy amit kérünk az Atyától az ő nevében, azt ő megadja nekünk. Hát akkor hogyan történhet meg az, hogy bár az ember gyógyulást kér, Isten mégsem lép közbe? Hittel, Jézus nevében életet menteni vágyó orvosok és ápolók imái, akik a betegek gyógyulásáért könyörögnek, nem hallgattatnak meg?

Mi történik azokkal a kérésekkel, amiket Isten, ha úgy tetszik, „figyelmen kívül hagy”? Vajon azért nem teljesülnek a kéréseink, mert Isten nem hallotta meg? Nem, ez lehetetlen. Ő mindenhol jelen van, olvas gondolatainkban, ismeri ki nem mondott vágyainkat is, így lehetetlen, hogy valamiről ne lenne tudomása. De ha ő valóban meghallotta, miért nem úgy cselekszik? Rosszul imádkozom netán, vagy nem jól kértem? Vagy netán a kéréseimnek feltételt szab Isten? Vegyünk egy egyszerű példát: „miért ne kérhetném tőle, hogy lottót nyerjek?” Hát Istennek csak egy csettintésbe kerülne, miért ne tenné hát meg értem? Igazán boldog lennék néhány millióval a zsebemben. Isten pedig azt feleli erre, mint ahogy a „Mindenható” című filmben is történt, hogy nem nyerhet minden imádkozó ember a lottón, mert akkor senki sem nyerne vele. Mi történik viszont azokkal az életekkel, akiket meg kellene menteni? Mi van azzal a 24 éves korombeli fiatalemberrel, akit elvitt a koronavírus?

Kérdéseink emberi kérdések. Mi itt a földön azt gondoljuk, hogy mivel Isten mindenható, és ő ígéretet tett, mi ezért az ígéretre hivatkozva „használhatjuk őt”. Azt gondoljuk, hogy kéréseink jogosak, hiszen miért kell gyermekeknek, fiataloknak meghalniuk? Jogos a kérdés attól az apától, aki elvesztette két éves gyermekét: „miért, Uram?” Tudjuk jól, hogy Isten mindenekfelett áll, előtte nincs lehetetlen. Hát miért nem tett csodát, miért nem lépett közbe?

Azonban elfelejtünk feltenni egy másik kérdést. Ismerjük mi igazán azt a Jézust, akinek nevében imádkozunk? Ez a kérdés pedig már nem rólunk és nem vágyainkról szól. A sorrend megváltozik. Előbb ő jön, aki feláldozta magát, csak aztán jöhetnek a kéréseink. Az ő nevében imádkozni azt jelenti, hogy rá figyelek. Nem csak arra, ami körülöttem történik, nem csak az emberi vágyaimra hallgatok. Mit mondunk előbb, amikor imádkozunk? „Atyám, kérlek tedd meg ezt vagy azt. De Uram, amúgy köszönöm neked az életemet és mindent.” Mielőtt vádaskodni kezdenénk, vajon feltesszük-e magunknak a kérdést, hogy „Uram, mi a te akaratod?”

Isten nem szab feltételeket számunkra. Valóban akármit is kérünk az ő nevében, azt megadja nekünk. Ez nem félrevezetés, nincsenek feltételek vagy kiskapuk. Az ő ígéretei változatlanok. Azonban tudjuk egyáltalán ki az, akitől kértünk? Felhívhatom én a 105-ös számot, bejelenthetem az éppen a konyhában pakoló betörőt, a 105-ös hívószám a tűzoltóké. Ha valaki rossz számot tárcsáz, mondhat aztán akármit akárhányszor, zaklathatja a tűzoltókat vagy a mentőket, a rablót nem fogják elkapni.

Az imádságban nincsen hívószám, nem lehet félreütni a gombokat. Jézust félreismerni annál inkább lehet. Elképzelhetünk mi akármilyen istent magunknak, imádkozhatunk ahhoz a kitalált személyhez évekig, mivel az én kitalált istenem nem létezik. Egyedül a Biblia Istene élő és ható. Ő kapcsolatba akar lépni velünk. Azt szeretné, hogy ismerjük meg őt amennyire csak tudjuk. Mehetünk mi kéréseink egész sorával az Isten elé, ha közben elfelejtettük keresni őt hónapokig, ha a kezünket csak akkor tesszük össze, ha valami baj van. Ez nem feltételrendszer jelent, és nem a hűségem vagy a Bibliaolvasásom érdeme, ha Isten meghallgatja az imádságot. Egyszerűen csak ismernem kell ahhoz a rendőrség hívószámát, ha a betörőket szeretném rács mögött tudni. Ismernem kell Jézust, olvasnom kell a Szentírást ahhoz, hogy Istenhez egyáltalán imádságban közel kerülhessek.

Mert tulajdonképpen az imádság lényege is ez. Összetett kezeimmel közelebb kerülni Istenhez. Az imádság tehát nem kérések felsorolását jelenti. Ez egyáltalán nem illik ahhoz az Istenhez, aki minket alkotott. Ő azt várja, hogy kapcsolatban legyünk vele. Arra vár, hogy közeledjünk hozzá. Meg kell ismernünk őt ahhoz, hogy imádságaink eredményesek

lehessenek. Sőt, van hogy az imádság közben ébredünk rá, mennyire nem jól közeledtünk hozzá. Nem egyszer fordult már elő velem is, hogy nagyon szerettem volna valami jelentéktelen dolgot, aztán mikor Istentől el akartam kérni, rájöttem, hogy mennyire emberi a vágyam.

Minden hívő ember életében eljön az a pont, amikor szeretné Istent automataként használni. Halálos betegség, egy gyermek születése, vagy más nehéz helyzet érkezik, mindannyiunkat megkísért a gondolat, hogy Isten miért nem cselekszik. Reménykedünk benne, hogy felhívhatjuk Istent, mint valami hatalommal bíró személyt, hogy egyszerre megoldja a gondjainkat. Azt gondoljuk magunkban: ha megígérte, miért nem válaszol? Jézus szavai pedig a kétségeinkre így felel: „kérjete és megkapjátok, hogy örömtők teljes legyen”. Ha valóban ismerjük Istent, akkor nincs olyan kérésünk, amit ő ne teljesítene. Ehhez viszont valóban meg kell őt ismernünk. Át kell formálnia az életünket, át kell alakítania a gondolkozásmódunkat, hogy tudjunk az ő szemével látni.

Istennél nincs olyan imádság, amit ő ne hallgatna meg. Azonban figyeljünk arra a helyzetre, amiben Jézus ígéretet tett. Ő nem a tömegnek szólt, hanem csak azokhoz, akik a tanítványai, akik jól ismerték őt. Isten sokkal nagyobb, sokkal több, mint mi gondolhatnánk. Ő már akkor hallja kéréseinket, amikor még össze sem kulcsoltuk a kezünket, amikor még meg sem fogalmaztuk magunknak kéréseinket. Sőt, még tovább megyek. Ő akkor is kéréseinknek megfelelően cselekszik, ha mi már régen feladtuk az imádságot. Lukács evangéliumában található egy hasonló igevers, ahol Jézus szavai így hangoznak: „Mert mindaz, aki kér, kap, aki keres, talál, és aki zörget, annak megnyitják. Melyik apa az közölet, aki fiának kígyót ad, amikor az halat kér tőle, vagy amikor tojást kér, skorpiót ad neki? Ha tehát ti gonosz létetekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle.” (Lk 11,13)

Istennél nincs helye visszavont ígéretnek. Az ő lényé ugyanis nem így cselekszik. Mindenkor változhatatlan. Megígérte, nem marad el: kérjete és kaptok, hogy örömtők teljes legyen. Azonban ahhoz, hogy az ígéret beteljesedjen, előbb nekünk kell alkalmazkodnunk hozzá. Sőt, János evangéliuma még tovább megy, amikor azt olvassuk: „azon a napon nem kérdeztek éntőlem semmit.” Aki nem kérdez, az már ismer. Ez pedig azt jelenti, hogy megérthetjük Isten akaratát. Nem mondom, hogy tökéletesen, de azt igen, hogy kielégítően. Ismerhetjük Isten akaratát és lényét annyira, hogy tudjuk, mit kérjünk. Ehhez persze napi kapcsolatban kell lennünk vele, a Szentírás olvasása elengedhetetlen. Ezért azok a kéréseink, amelyek bizonyosan nem hallgattak meg, nem jelentik az ígéret hibáját, sem azt, hogy Jézus hazudott. Egyszerűen csak nem ismertük még elég jól őt ahhoz, hogy a vele való kapcsolat csodát, azaz az imádság beteljesedését eredményezze.

Tapolca és Vidéke Református Társegyházközség

Dátum: 2021.03.21.

Textus: Jn 16,20-24.

Lekció: Zsolt 130.

A boldogság pedig sosem akkor jön el, ha megkapjuk, amit kértünk. A boldogság már akkor érkezik, amikor kérünk. Így cselekszik ő, hiszen ismer bennünket. Tudja jól, hogy mennyire változékony az ember. Az Isten jól ismer, hiszen ő teremtett. Tudja, hogy egészen másra vágyik egy gyermek és egy idős ember. Tudja, mennyivel másképp gondolkodunk életünk kezdetén vagy felnőttként. A boldogságunkhoz tehát nem az a kérdés igazából, hogy „Isten hogyan hallgatja vagy hogyan teljesíti kéréseinket?”, hanem az, hogy „Milyen kapcsolatban vagyok én Istennel?” A boldogság nem a kéréseink felsorolásától jön el, hanem a bizalomtól, hogy Isten valóban teljesíti vágyainkat.

Adja az Úr, hogy megérthessük őt igazán. Kérjük tőle a Szentlelket, és az ígéret beteljesül: megadja számunkra, amit kértünk tőle. Jézus szavai meg akarnak nyugtatni bennünket: bízzuk rá nyugodtan életünket, az ő kezében biztonságban vagyunk.

Kádár Tamás György